

Arrest

nr. 95 775 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LANCKMANS, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Wit-Russisch staatsburger van gemengd Russisch-Wit-Russische origine te zijn. U werd geboren in Rusland maar woonde sinds uw zevende in Minsk, Wit-Rusland. Uw moeder, E.J. (OV X) had sinds 2000 of 2001 een relatie met een man van Ingoesjetische afkomst, genaamd B.K.. Leden van zijn familie probeerden haar de eerste jaren te overtuigen om zich te bekeren tot de islam. Toen uw moeder in 2003 zwanger werd, kreeg zij problemen met haar partner en diens familie. Zij wilden, in weerwil van uw moeder, dat het kind opgevoed zou worden volgens de islamitische tradities. Omdat ze de druk van de familie niet aankon, vluchtte uw moeder in december 2003 naar België. Zij vroeg asiel aan in België op 23 december 2003. Uw moeder beviel in België van een zoon. Na het vertrek van uw moeder kreeg u problemen met de familie en kennissen van B.K..”

In juli 2004 kwamen een man en een vrouw naar uw appartement. Ze stelden zich voor als kennissen van B.K. en wilden weten waar uw moeder was. Ze gaven u hun contactgegevens en maanden u aan om uw moeder zo snel mogelijk te contacteren. Nadien werd u telefonisch bedreigd en zag u verdachte mensen in de buurt van uw appartement.

Op 30 juli 2004 vond er een huiszoeking plaats bij u thuis, waarbij de agenten een hoeveelheid drugs vonden. U werd meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging. U werd er drie dagen vastgehouden. In deze periode kwam er een onbekende man naar u toe die wilde weten waar uw moeder was. U werd nadien overgebracht naar een cel voor voorhechtenis en uiteindelijk in oktober, nadat uw vader smeergeld had betaald, veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar. Tijdens uw voorhechtenis werd u vijf keer bezocht door een man die zich voorstelde als advocaat. Echter, in plaats van u te verdedigen, bedreigde hij u met een lange gevangenisstraf indien u niet zou vertellen waar uw moeder was. Tijdens deze periode van twee jaar moest u wekelijks naar de politie. U ging ook werken in deze periode maar u diende drie maal van werk te veranderen. Elke werkgever kreeg informatie dat u veroordeeld was geweest voor drugsbezit. Telkens werd u nadien ontslagen. U vermoedt dat dit het werk was van de mensen met wie u eerder problemen had gekend. U kreeg in deze periode ook vaak dreigtelefoons. De man aan de telefoon vertelde u dat u nog tijd had en dat uw vader u een volgende keer niet meer zou kunnen helpen.

In mei 2006 vertrok u naar Moskou. In februari 2007 werd u in de gang naar uw woning opgewacht door mannen van Kaukasische afkomst. Ze bedreigden u en wilden weten waar uw moeder was. U besloot hierna om te verhuizen en bij uw partner in te trekken.

In maart 2007 kwamen dezelfde mannen naar uw werk en spraken met uw werkgever. Nadien werd u ontslagen. In april, mei 2007 verhuisden u en uw partner opnieuw. Een half jaar later bedreigden de mannen u thuis. Begin 2009 verhuisden jullie opnieuw. De situatie normaliseerde en in oktober 2009 werd u zwanger. Toen u op 4 december voor controle naar het ziekenhuis ging, werd u op straat tegengehouden en in een auto gedwongen. U werd geblinddoekt naar een gebouw gebracht. U werd erop de grond geduwd en gestampt. De mannen vroegen u waar uw moeder was. Toen u niet antwoordde, werd u geslagen. De mannen verplichtten u om te beloven uw moeder te bellen met de telefoon in uw appartement. Op 6 december werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating ging u naar het ziekenhuis voor verzorging. U dook onder bij een vriendin tot aan uw vertrek naar België. U ging nog naar de politie om een klacht in te dienen, maar de agenten weigerden deze te aanvaarden bij gebrek aan bewijzen.

Op 1 januari 2010 reisde u met het vliegtuig vanuit Moskou naar België, waar u asiel vroeg op 13 januari 2010. U beviel in België van een dochter, S..”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Wit-Rusland destijds hebt verlaten omdat u aanslepende problemen kende met de familie van de ex-partner van uw moeder – tevens vader van haar zoon A. – omdat uw moeder met haar kind uit Wit-Rusland was gevlucht.

Bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland vreest u dat u en uw kind opnieuw het slachtoffer kunnen worden van deze mensen. (CGVS d.d.08/08/2012, p.7-8)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw moeder voor haar asielaanvraag problemen inriep met de Tsjetsjeense gemeenschap in Wit-Rusland omwille van haar relatie met een Ingoesjetische man, afkomstig uit Grozny, en haar daaropvolgende zwangerschap.

Inzake haar asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen op 16 maart 2004. In dringend beroep nam het Commissariaat-generaal daarna een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 12 mei 2004. Er werd geoordeeld dat de ingeroepen asielmotieven vreemd waren aan de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, met name vervolging omwille van nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Het annulatieberoep dat zij hiertegen instelde bij de Raad van State, werd bij arrest verworpen op 26 maart 2008.

Het Commissariaat-generaal kan helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Er werden immers ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw moeder voor de Belgische asielinstanties en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Ten eerste is het beeld dat u schetste van de houding van de Ingoesjetische partner van uw moeder en diens familie ten overstaan van uw moeder en het kind dat ze verwachtte sterk tegenstrijdig met de verklaringen van uw moeder.

Zo verklaarde u dat de partner van uw moeder haar het meest van iedereen onder druk zette omdat hij wilde dat het kind opgevoed zou worden volgens de islamitische traditie. (CGVS, p.9) Ook zou hij enkel met haar hebben willen trouwen indien zij zich zou bekeren tot de islam. (CGVS, p.10)

Uw moeder verklaarde destijds echter dat zij en haar partner overeen gekomen waren om het kind als christen op te voeden. Meer nog, haar partner zou zelf ook van plan geweest zijn om zich te bekeren tot het christendom en zij zouden zelfs een aanvraag hebben ingediend om officieel te huwen op 30 december 2003. (E.J. – DVZ, p.11)

Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder over de opvoeding van het kind en de geplande bekering van haar partner, antwoordde u enkel dat u daar niet van overtuigd bent.

Dit volstaat echter geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Over de familie van haar partner verklaarde u, toen u gevraagd werd hoe zijn naaste familie (ouders, broers) tegenover de relatie stond, dat hun houding over het algemeen negatief was. U merkte zelf dat zij uw moeder denigrerend toespraken. Volgens u zou hun houding enkel verbeteren mocht uw moeder zich aangepast hebben aan hun tradities. (CGVS, p.10)

Uw moeder verklaarde daarentegen dat de familie van haar partner helemaal geen bezwaar had tegen haar geloof. (E.J. – DVZ, p.12) µ

Geconfronteerd met deze verklaringen, stelde u plots dat uw moeder wel goede relaties had met de moeder en zus van haar partner, maar niet met de mannelijke familieleden.

U voegde eraan toe dat u in eerste instantie voornamelijk over de mannelijke familieleden had gesproken. U stelde zelfs dat de broer van haar partner uw moeder én uzelf sloeg. (CGVS, p.25)

Dit kan echter niet volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Uw moeder maakte helemaal geen onderscheid tussen de mannelijke en vrouwelijke leden van de familie. (E.J. – DVZ, p.12)

Er mag nochtans verwacht worden dat zij dit zou hebben gedaan indien de door u geschetste situatie de werkelijkheid was, aangezien de kwestie van haar geloofsovertuiging de kern van haar asielrelaas uitmaakte.

Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat u zelf in eerste instantie dit onderscheid niet maakte, terwijl er nadrukkelijk gevraagd werd naar de houding van de naaste familie van de partner van uw moeder, en er na uw aanvankelijke antwoord nog dieper ingegaan werd op de houding van de familie.

Uw verklaring als zou uw moeder de situatie misschien anders ingeschat hebben als u (CGVS, p.25), kan evenmin volstaan.

Het lijkt weinig aannemelijk dat uw moeder zou zeggen dat de familie van haar partner geen problemen met haar geloof had als zij haar werkelijk denigrerend zouden hebben toegesproken en de broer van haar partner haar zelfs zou hebben geslagen.

Ten tweede werden ook ernstige inconsistenties vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw moeder aangaande de problemen die uw moeder zou hebben gekend nadat duidelijk was geworden dat ze zwanger was.

Uw moeder verklaarde dat haar partner werd ontvoerd op 8 december 2003, nadat zij zelf drie dagen eerder was aangevallen door Tsjetsjeense vrouwen. Vlak voor zijn verdwijning zou hij een telefoontje in zijn moedertaal gekregen hebben. Op 21 december zou uw moeder daarop het land verlaten hebben. Zij zou u gevraagd hebben om bij de politie een klacht neer te leggen in verband met zijn verdwijning, hetgeen volgens de verklaringen van uw moeder ook gebeurd zou zijn.

Pas toen zij in België was, zou zij via u vernomen hebben dat haar partner terecht was en dat hij in het ziekenhuis lag. (E.J. – DVZ, p.11; CGVS, p.4, 7-8)

Toen u gevraagd werd of er iets gebeurd was met de partner van uw moeder in de periode tussen de aanval op uw moeder en haar vertrek, antwoordde u dat er wel iets gebeurd was, maar u wist niet precies wat. (CGVS, p.27) Dat u over een eventuele ontvoering van de partner van uw moeder niets zou weten is, gelet op de verklaringen van uw moeder, niet aannemelijk te noemen.

Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder, stelde u enkel dat u geen details kent en niet weet of hij ontvoerd was of in het ziekenhuis terecht kwam. (CGVS, p.27)

Dit is, gezien de aard van de verklaringen van uw moeder, geenszins aannemelijk te noemen indien de door haar voorgehouden feiten werkelijk gebeurd zouden zijn.

Daarnaast stelde u aanvankelijk, toen u gevraagd werd of uw moeder tijdens haar zwangerschap naast verbale beledigingen nog andere problemen had gekend in Wit-Rusland, enkel dat men ermee bedreigd had om het kind af te nemen na de bevalling.

U maakte geen melding van andere problemen of incidenten die zich zouden hebben voorgedaan. (CGVS, p.17)

Later, toen deze vraag herhaald werd, verklaarde u plots dat uw moeder één keer geslagen was én dat zij daarvoor ook naar de politie was gegaan. (CGVS, p.25)

Geconfronteerd met de vaststelling dat u daar aanvankelijk geen enkele melding van had gemaakt, stelde u dat de vraag aanvankelijk niet was geweest wat het toppunt van de problemen was geweest, wat had geleid tot haar beslissing om te vluchten. (CGVS, p.25)

Dit kan niet volstaan als verklaring. Aanvankelijk was gevraagd naar andere problemen voor haar vertrek buiten verbale beledigingen. Men mag verwachten dat u een dergelijk ernstig incident, dat bovendien geleid zouden hebben tot haar vlucht (CGVS, p.25) in dit geval wel zou vermelden. Bovendien werd in tweede instantie evenmin gevraagd welke feiten de aanleiding waren geweest om te vluchten. Toen u vervolgens werd gevraagd of uw moeder ooit dreigbrieven had ontvangen, antwoordde u bevestigend. (CGVS, p.25) Ook dit had u eerder, toen u gevraagd was naar haar problemen en andere manieren (naast verbale bedreigingen) waarop zij onder druk was gezet (CGVS, p.17), niet verteld.

Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u in eerste instantie dat er niet expliciet naar dreigbrieven gevraagd was. Toen u tegengeworpen was dat er ruimer was gevraagd naar problemen die uw moeder had gekend, stelde u dat u had geantwoord dat u het niet zeker wist. (CGVS, p.25)

Dit kan niet volstaan als verklaring. Dit was niet uw aanvankelijke antwoord geweest op de vraag in kwestie. (CGVS, p.17) Bovendien bleek u plots wel zeker te weten dat er dreigbrieven waren geweest (CGVS, p.25). Er mag dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou aangeven toen er aanvankelijk werd gevraagd naar de problemen van uw moeder, te meer daar u zelf deze brieven zou hebben gezien (CGVS, p.25).

Deze verschillende omissies en inconsistenties in uw verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw moeder de familie van haar partner zelf nooit heeft aangewezen als actor van vervolging. Zij sprak enkel over vervolging van zichzelf en haar partner door de Tsjetsjeense gemeenschap in Wit-Rusland (E.J. – DVZ, p.11; CGVS, p.6-7)

Indien de familie van haar partner werkelijk minstens deels verantwoordelijk waren voor haar vlucht uit Wit-Rusland (door de druk die ze op haar zouden hebben uitgeoefend), mag verwacht worden dat uw moeder dit cruciale element wel zou hebben aangehaald tijdens haar asielprocedure.

De vaststelling dat zij dit niet deed, ondermijnt bijgevolg de aannemelijkheid van uw verklaringen over haar vluchtmotieven destijds (CGVS, p.10), alsook de problemen die u hierna met de familie van haar partner zou hebben gekend.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties – zowel aangaande de houding van de voormalige partner van uw moeder en diens familie, als aangaande de problemen die uw moeder zou hebben gekend in Wit-Rusland raken aan de kern van uw asielrelaas.

Het zou immers de familie van de voormalige partner van uw moeder zijn geweest waarvoor uw moeder destijds gevlucht was (CGVS, p.10) en die u zelf zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland. (CGVS, p.8)

In dit geval is het van cruciaal belang dat er een eenduidig beeld bestaat van de houding van deze familie en van haar partner ten overstaan van uw moeder, de relatie met haar partner, en het kind dat zij samen zouden krijgen.

De reden waarom u later problemen zou hebben gekregen, ligt immers in het feit dat zij het kind van uw moeder wilden afnemen. Doordat uw moeder gevlucht was om te ontkomen aan de druk van haar partner en zijn familie, zouden ze haar enkel hebben kunnen vinden via u. (CGVS, p.8) In dit kader vormen de problemen die u moeder zelf gekend zou hebben een belangrijke indicatie voor de druk die zij volgens u zou hebben ondervonden van de familie.

De vaststelling van belangrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in jullie beider verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook volledig.

Hierbij dient nog te worden vastgesteld dat u geen documenten neerlegt die op objectieve wijze de door u verklaarde problemen staven.

Naast documenten aangaande uw identiteit en reis legt u een Belgisch medisch attest neer alsook een attest van het Wit-Russische Ministerie van Binnenlandse Zaken in verband met uw veroordeling voor drugsbezit in 2004.

Uit dit laatste attest blijkt geenszins dat er bij het onderzoek onregelmatigheden zouden zijn gebeurd en/of u onterecht veroordeeld werd. Het toont enkel aan dat u veroordeeld werd tot twee jaar voorwaardelijk.

Het medisch attest is uiterst onduidelijk maar verwijst niet naar uw problemen in Wit-Rusland of Rusland.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u nagelaten hebt om mogelijk belangwekkende stavingstukken neer te leggen. Aangaande uw problemen in Moskou verklaarde u dat er door de politie een proces-verbaal werd opgesteld en dat u een attest zou hebben gekregen dat uw klacht niet aangenomen werd. (CGVS, p.22) Daarnaast zou u ook een medisch attest hebben van de verzorging

die u kreeg in een ziekenhuis in Moskou nadat u fysiek mishandeld was door mannen die wilden weten waar uw moeder was. (CGVS, p.21) Deze documenten zou u hebben achtergelaten bij de vriendin bij wie u vlak voor uw vertrek naar België was ondergedoken. (CGVS, p.22)

Aangaande uw problemen in Wit-Rusland, zou er een proces-verbaal van de huiszoeking waarbij de drugs werden gevonden, bestaan. (CGVS, p.13)

Verder mag verwacht worden dat er ook documenten (vonnis,...) bestaan inzake de rechtszaak die u tegen u aangespannen werd.

Hoewel u reeds voor het gehoor op het Commissariaat-generaal al ruim de tijd hebt gehad om deze documenten in uw bezit te krijgen, en u ook nog na dit gehoor de mogelijkheid kreeg om de documenten alsnog over te maken (CGVS, p.27-28), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden niets ontvangen. U hebt evenmin kenbaar gemaakt waarom u voormelde documenten nog niet hebt neergelegd.

Dit gebrek aan bewijzen om uw asielaanvraag te staven vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten die nog niet besproken werden, vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De onvolledige kopie van uw paspoort bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden.

De tijdelijke verblijfsregistratie in Moskou vormt een aanwijzing voor het door u verklaarde verblijf in Moskou. Ook dit wordt op dit moment niet door mij in twijfel getrokken.

Uw hotelboeking en verzekeringsattest voor de Schengenzone bevatten geen informatie aangaande de door u gekende problemen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 oktober 2012 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van “*het beginsel van goed bestuur dat inhoudt dat het bestuur zich op een grondige manier moet informeren vooraleer een beslissing te nemen*”.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar moeder, legt verzoekster uit dat zij “*amper 20 jaar was toen haar moeder het land verliet en 16 jaar toen haar moeder een relatie met de vader van haar halfbroer begon*”; zij stelt dat zij “*de dingen (heeft) geïnterpreteerd als een tiener zou doen*” en zij benadrukt dat zij niet samenwoonde met haar moeder op het ogenblik van de feiten “*waardoor zij moeilijk helemaal zeker kan zijn van wat er in het ander huis gebeurde en wat haar moeder allemaal heeft meegemaakt*”.

Zij stelt verder dat het “*wel heel toevallig*” is dat er drugs gevonden werden in haar appartement slechts enkele dagen nadat de kennissen van B.K. voor het eerst langskwamen; zij acht het “*zeer duidelijk dat er iemand achter haar aanzit, dat er mensen zijn die haar leven willen verpesten*”. Zij herhaalt dat het om een valstrik ging.

Volgens verzoekster verbaast de commissaris-generaal zich over het feit dat haar werkgevers haar ontsloegen nadat ze ontdekt hadden dat zij voor drugsbezit werd veroordeeld; verzoekster laat gelden dat dit “*niet zo’n verbazend feit*” is.

Waar de commissaris-generaal volgens verzoekster stelt dat zij niet naar de politie is gestapt om bescherming te zoeken, antwoordt verzoekster dat zij dat wel degelijk gedaan heeft maar dat de politie haar toen heeft gezegd dat ze niets konden doen zolang zij niet fysiek werd aangevallen.

Verzoekster benadrukt dat zij tijdens haar verhoor heeft verteld dat haar moeder “*vol blauwplekken stond en dat zij ervan uit ging dat dit slagen kwam terwijl haar moeder haar altijd probeerde gerust te stellen door te zeggen dat ze gevallen was*” (sic); verzoekster spreekt tegen dat zij nooit zou hebben gezegd dat haar moeder vóór haar vertrek geslagen werd, zoals de commissaris-generaal stelt.

Dat verzoekster de dreigbrieven niet vermeldde, wijt ze aan de algemeenheid van de vraag tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en aan het feit dat er gevraagd werd of haar moeder “*iets bijzonders had meegemaakt*”. Verzoekster hekelt de verkeerde interpretatie van de commissaris-generaal dienaangaande.

Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent wat gebeurde met B.K. vlak vóór het vertrek van haar moeder, herhaalt verzoekster dat zij toen amper twintig jaar oud was. Zij stelt verder dat haar moeder nooit de situatie van B.K. met haar besproken heeft en dat zij het niet zelf heeft meegemaakt, noch dat het aan haar werd verteld.

Verzoekster is van mening dat het relaas van haar moeder niet gebruikt kan worden om haar eigen verklaringen te ondermijnen, aangezien dit relaas volgens de commissaris-generaal en de Raad niet waarachtig was.

Volgens haar is het “*niet eerlijk tegenover eiseres om haar negatief af te schilderen enkel en alleen omdat haar moeder niet altijd eerlijk is geweest*”; zij benadrukt dat er geen opmerkingen of tegenstrijdigheden werden opgeworpen met betrekking tot de feiten die zij zelf meemaakte, na het vertrek van haar moeder.

Zij besluit dat de commissaris-generaal “*op geen enkel moment de moeite heeft genomen om de feiten van het relaas grondig te onderzoeken*” en wijst op het principe van het voordeel van de twijfel. Zij stelt nog dat de motivering van de bestreden beslissing “*klaarblijkelijk onjuist, ontoepasselijk en bijgevolg illegaal is*”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen; in meer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde verschillende tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar moeder.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat het relaas van haar moeder niet gebruikt kan worden om haar eigen verklaringen te ontkrachten, aangezien het verhaal van haar moeder volgens de commissaris-generaal en de Raad niet waarachtig was.

Volgens verzoekster is het *“niet eerlijk tegenover eiseres om haar negatief af te schilderen enkel en alleen omdat haar moeder niet altijd eerlijk is geweest”*; zij wijst erop dat er geen opmerkingen of tegenstrijdigheden werden opgeworpen met betrekking tot de feiten die zij zelf na het vertrek van haar moeder, meemaakte.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen stukken bijbrengt die haar problemen kunnen staven.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoekster geen enkel begin van bewijs voorleggen van haar problemen in Moskou; zo kon verzoekster het proces-verbaal dat door de politie werd opgesteld, noch het attest dat zij gekregen zou hebben dat haar klacht niet werd aangenomen, noch een medisch attest van de verzorging die zij kreeg in een ziekenhuis in Moskou na de fysieke mishandeling, voorleggen.

Van de huiszoeking in Wit-Rusland, waarvan een proces-verbaal zou zijn, en van de rechtszaak die tegen haar werd aangespannen, kon verzoekster evenmin enig stuk neerleggen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren; zij toont ook niet aan dat zij inspanningen heeft geleverd om de bewijzen trachten te bekomen.

De commissaris-generaal stelde enkele tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar moeder omtrent tot de houding van de Ingoesjetische partner van haar moeder en diens familie:

“Zo verklaarde u dat de partner van uw moeder haar het meest van iedereen onder druk zette omdat hij wilde dat het kind opgevoed zou worden volgens de islamitische traditie. (CGVS, p.9) Ook zou hij enkel met haar hebben willen trouwen indien zij zich zou bekeren tot de islam. (CGVS, p.10) Uw moeder verklaarde destijds echter dat zij en haar partner overeen gekomen waren om het kind als christen op te voeden. Meer nog, haar partner zou zelf ook van plan geweest zijn om zich te bekeren tot

het christendom en zij zouden zelfs een aanvraag hebben ingediend om officieel te huwen op 30 december 2003. (E.J. – DVZ, p.11) Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder over de opvoeding van het kind en de geplande bekering van haar partner, antwoordde u enkel dat u daar niet van overtuigd bent. Dit volstaat echter geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Over de familie van haar partner verklaarde u, toen u gevraagd werd hoe zijn naaste familie (ouders, broers) tegenover de relatie stond, dat hun houding over het algemeen negatief was. U merkte zelf dat zij uw moeder denigrerend toespraken. Volgens u zou hun houding enkel verbeteren mocht uw moeder zich aangepast hebben aan hun tradities. (CGVS, p.10) Uw moeder verklaarde daarentegen dat de familie van haar partner helemaal geen bezwaar had tegen haar geloof. (E.J. – DVZ, p.12) Geconfronteerd met deze verklaringen, stelde u plots dat uw moeder wel goede relaties had met de moeder en zus van haar partner, maar niet met de mannelijke familieleden. U voegde eraan toe dat u in eerste instantie voornamelijk over de mannelijke familieleden had gesproken. U stelde zelfs dat de broer van haar partner uw moeder én uzelf sloeg. (CGVS, p.25) Dit kan echter niet volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen. Uw moeder maakte helemaal geen onderscheid tussen de mannelijke en vrouwelijke leden van de familie. (E.J. – DVZ, p.12) Er mag nochtans verwacht worden dat zij dit zou hebben gedaan indien de door u geschetste situatie de werkelijkheid was, aangezien de kwestie van haar geloofsovertuiging de kern van haar asielrelaas uitmaakte. Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat u zelf in eerste instantie dit onderscheid niet maakte, terwijl er nadrukkelijk gevraagd werd naar de houding van de naaste familie van de partner van uw moeder, en er na uw aanvankelijke antwoord nog dieper ingegaan werd op de houding van de familie. Uw verklaring als zou uw moeder de situatie misschien anders ingeschat hebben als u (CGVS, p.25), kan evenmin volstaan. Het lijkt weinig aannemelijk dat uw moeder zou zeggen dat de familie van haar partner geen problemen met haar geloof had als zij haar werkelijk denigrerend zouden hebben toegesproken en de broer van haar partner haar zelfs zou hebben geslagen.”

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat ze “amper 20 jaar was toen haar moeder het land verliet en 16 jaar toen haar moeder een relatie met de vader van haar halfbroer begon”; ze stelt dat ze “de dingen (heeft) geïnterpreteerd als een tiener zou doen” en ze benadrukt dat ze niet samenwoonde met haar moeder tijdens de feiten “waardoor zij moeilijk helemaal zeker kan zijn van wat er in het ander huis gebeurde en wat haar moeder allemaal heeft meegemaakt”.

De Raad herhaalt dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over wezenlijke zaken van het asielrelaas.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar verhoor niet aangaf dat zij de feiten niet meer exact kon plaatsen en niet exact op de hoogte is van wat er met haar moeder gebeurde, maar daarentegen uitgebreide en gedetailleerde verklaringen aflegde over de partner van haar moeder.

Dat verzoekster “amper 20 jaar was toen haar moeder het land verliet en 16 jaar toen haar moeder een relatie met de vader van haar halfbroer begon” en “moeilijk helemaal zeker kan zijn van wat er in het ander huis gebeurde en wat haar moeder allemaal heeft meegemaakt” is dan ook een post-factum bewering die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken, en die geen verklaring biedt voor de talrijke inconsistenties.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De commissaris-generaal stelde verder een tegenstrijdigheid vast met betrekking tot de problemen die verzoeksters moeder kende nadat het duidelijk was dat zij zwanger was:

“Uw moeder verklaarde dat haar partner werd ontvoerd op 8 december 2003, nadat zij zelf drie dagen eerder was aangevallen door Tsjetsjeense vrouwen. Vlak voor zijn verdwijning zou hij een telefoontje in zijn moedertaal gekregen hebben. Op 21 december zou uw moeder daarop het land verlaten hebben. Zij zou u gevraagd hebben om bij de politie een klacht neer te leggen in verband met zijn verdwijning, hetgeen volgens de verklaringen van uw moeder ook gebeurd zou zijn. Pas toen zij in België was, zou zij via u vernomen hebben dat haar partner terecht was en dat hij in het ziekenhuis lag. (E.J. – DVZ, p.11; CGVS, p.4, 7-8) Toen u gevraagd werd of er iets gebeurd was met de partner van uw moeder in de periode tussen de aanval op uw moeder en haar vertrek, antwoordde u dat er wel iets gebeurd was, maar u wist niet precies wat. (CGVS, p.27) Dat u over een eventuele ontvoering van de partner van uw moeder niets zou weten is, gelet op de verklaringen van uw moeder, niet aannemelijk te noemen. Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder, stelde u enkel dat u geen details kent en niet weet of hij ontvoerd was of in het ziekenhuis terecht kwam. (CGVS, p.27) Dit is, gezien de aard

van de verklaringen van uw moeder, geenszins aannemelijk te noemen indien de door haar voorgehouden feiten werkelijk gebeurd zouden zijn."

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster dat ze toen amper twintig jaar oud was. Zij stelt verder dat haar moeder met haar nooit de situatie van B.K. besproken heeft en dat zij het trouwens niet zelf heeft meegemaakt, noch dat het aan haar werd verteld.

De beweringen van verzoekster dat haar moeder de situatie van B.K. met haar nooit besproken heeft, dat zij het zelf niet heeft meegemaakt en dat het niet aan haar werd verteld, zijn tegenstrijdig met de verklaringen van haar moeder die stelde dat zij aan verzoekster had gevraagd om bij de politie een klacht neer te leggen -wat verzoekster ook zou gedaan hebben- en dat ze via verzoekster vernomen zou hebben dat haar partner terecht was en in het ziekenhuis lag.

Gelet op deze vaststellingen, wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas verder ondermijnd.

De commissaris-generaal merkte verder de volgende tegenstrijdigheid op:

"Daarnaast stelde u aanvankelijk, toen u gevraagd werd of uw moeder tijdens haar zwangerschap naast verbale beledigingen nog andere problemen had gekend in Wit-Rusland, enkel dat men ermee bedreigd had om het kind af te nemen na de bevalling. U maakte geen melding van andere problemen of incidenten die zich zouden hebben voorgedaan. (CGVS, p.17) Later, toen deze vraag herhaald werd, verklaarde u plots dat uw moeder één keer geslagen was én dat zij daarvoor ook naar de politie was gegaan. (CGVS, p.25) Geconfronteerd met de vaststelling dat u daar aanvankelijk geen enkele melding van had gemaakt, stelde u dat de vraag aanvankelijk niet was geweest wat het toppunt van de problemen was geweest, wat had geleid tot haar beslissing om te vluchten. (CGVS, p.25) Dit kan niet volstaan als verklaring. Aanvankelijk was gevraagd naar andere problemen voor haar vertrek buiten verbale beledigingen. Men mag verwachten dat u een dergelijk ernstig incident, dat bovendien geleid zouden hebben tot haar vlucht (CGVS, p.25) in dit geval wel zou vermelden. Bovendien werd in tweede instantie evenmin gevraagd welke feiten de aanleiding waren geweest om te vluchten. Toen u vervolgens werd gevraagd of uw moeder ooit dreigbrieven had ontvangen, antwoordde u bevestigend. (CGVS, p.25) Ook dit had u eerder, toen u gevraagd was naar haar problemen en andere manieren (naast verbale bedreigingen) waarop zij onder druk was gezet (CGVS, p.17), niet verteld. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u in eerste instantie dat er niet expliciet naar dreigbrieven gevraagd was. Toen u tegengeworpen was dat er ruimer was gevraagd naar problemen die uw moeder had gekend, stelde u dat u had geantwoord dat u het niet zeker wist. (CGVS, p.25) Dit kan niet volstaan als verklaring. Dit was niet uw aanvankelijke antwoord geweest op de vraag in kwestie. (CGVS, p.17) Bovendien bleek u plots wel zeker te weten dat er dreigbrieven waren geweest (CGVS, p.25). Er mag dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou aangeven toen er aanvankelijk werd gevraagd naar de problemen van uw moeder, te meer daar u zelf deze brieven zou hebben gezien (CGVS, p.25). Deze verschillende omissies en inconsistenties in uw verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij tijdens haar verhoor heeft verteld dat haar moeder *"vol blauwplekken stond en dat zij ervan uit ging dat dit slagen kwam terwijl haar moeder haar altijd probeerde gerust te stellen door te zeggen dat ze gevallen was"* (sic); verzoekster spreekt tegen dat zij nooit heeft gezegd dat haar moeder vóór haar vertrek geslagen werd, zoals de commissaris-generaal stelt. Dat verzoekster de dreigbrieven niet vermeldde, wijt zij aan de algemeenheid van de vraag op het Commissariaat-generaal en aan het feit dat er gevraagd werd of haar moeder *"iets bijzonders had meegemaakt"*; verzoekster hekelt de verkeerde interpretatie dienaangaande van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoekster, gevraagd of haar moeder tijdens haar zwangerschap nog iets anders had meegemaakt dan verbale bedreigingen, aanvankelijk antwoordde: *"Ze had vaak blauwe plekken op haar benen. Ze zei altijd dat ze gevallen was of er iets gebeurd was, maar ik weet goed dat ze mij spaarde. Ze zeiden dat na de bevalling het kind zouden afnemen"* (zie het verhoorverslag van 8 augustus 2012, p. 17).

Toen verzoekster later nogmaals werd gevraagd of haar moeder iets speciaals was overkomen vóór haar vertrek naar België, vertelde verzoekster over een incident waarbij haar moeder een keer erg geslagen was en dat zij daarvoor ook naar de overheidsdiensten was gegaan.

Bovendien maakte verzoekster aanvankelijk geen melding van dreigbrieven die haar moeder ontvangen zou hebben, terwijl zij later bevestigend antwoordde op de vraag of haar moeder dreigbrieven had ontvangen.

Dat verzoekster eerst geen enkele melding maakte van een incident waarbij haar moeder erg werd geslagen en hiervoor naar de overheidsdiensten ging, noch vertelde over de dreigbrieven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster duidt het in haar verzoekschrift de commissaris-generaal ten kwade dat hij zich verbaast over het feit dat haar werkgever haar ontsloeg nadat hij ontdekt had dat zij voor drugsbezit was veroordeeld, en dat de commissaris-generaal ook stelt dat zij niet naar de politie is gestapt om bescherming te zoeken.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing nergens een dergelijke motivering bevat, waardoor het verweer van verzoekster feitelijke grondslag mist.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanbod van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig aanbod kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat de motivering van de bestreden beslissing "*klaarblijkelijk onjuist, ontoepasselijk en bijgevolg illegaal is*", is onterecht.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 8 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

De Raad ziet dan ook niet in hoe "*het beginsel van goed bestuur dat inhoudt dat het bestuur zich op een grondige manier moet informeren vooraleer een beslissing te nemen*" geschonden zou zijn, noch wordt aangetoond dat de commissaris-generaal "*op geen enkel moment de moeite heeft genomen om de feiten van het aanbod grondig te onderzoeken*".

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE